

KALÁSZ MÁRTON
Pfalzi derű – Edenkoben

Michael Buselmeiernek

*Versed szerint, Michael, épp a dülőúton
látod magad, befordulva – én, ha láthatnám magam,
mint rég, ily udvarház, művészház ablakában
ülve, menni látnálak. Menni látnánk magunkat, épp befordulva
a kedvelt szőlőhegy oldalán, e dülőútra. „Nem láttam a biciklidet.”
Valóban; bármint, úrra hagy, volna gyalog
világ, földutad Heidelbergből, hasznos őszvégen idáig
ismét, járva megtenned – verset írsz
valahol körben erről is. Járva magyaráznánk: tetten a várat –
Hambach László ünnepét; közel, 1832-ben te élsz, szellemalakítók
köze, némi követeléssel volnék, még egy pont elvén szüret húzódnék?
Így, ma írt versek szerint is: jár Edenkobenbe a pap – tiszteletes
urunk, templomi gerjedtjei maradtak. Fejtjük – kintveszett. Mosolyog,
bizonyos együgyűségem, itt: imént fantasta név – fárasztva, nyelv, lét, őrlik el?*

Barokk – környéke

Zsille Gábornak

*Szerzetesrend újra élélne ott? S hisz nem akármilyen
vidék volt, látványként ma nova nem,
jutna föl épp emlékezetemben – terasz,
amelyen ültünk, mondták, akkor is
hol: már vendég utas, zsoldköltők barokk jövése; mi sem –
párlatunk híve, csöndes szomjaknak szesz kiművelése, lelkek jó Urunk,
s persze mi képmások hírre ígézve – gyógynövény
bármi, édene napi környék, ma e gazdaság, üres
oldalszárny hodályát szemlélnénk. Valami varázs
gyűjt mindig, szinte íz tördelt falakból, illat? Csak ha villat –
valamely perjel ismét így mondaná, álmodott, ő bizony álmodott,
föléhangolt az Úr, ajzotta ugyan, itt ujja vélekedett,
könnyű intés-e? Új élcelőt válasszunk mától; útnak, épp begyűlt
fémecskék – hadak, népek insége: ahány „körmöcske”, itthon e bölcs hívés – külségeinek?*